

Rigsdagstidende.

1852. Forhandlingerne paa Landstinget. № 194.

Tredie Session.

92de Møde.

Onsdagen den 3die Marts.

(Forts.)

Wessely (fortsat): Det er en Betragtning, som ikke er mig aldeles klar. Men jeg skal fremsætte Spørgsmaalet paa en anden, og, som det forekommer mig, mere bestemt Maade. Jeg skal holde mig til det Exempel, som er det tydeligste i Finantsloven, og det er Krigsministeriet. Dettets Budget er forelagt og vedtaget som omfattende alle de Udgifter, der i Finantsaaret 1852—53 ere nødvendige for Armeen saavel i Danmark som i Slesvig. Jeg troer, at derom vil der ikke kunne være nogen Tvivl. Naar dette nu er Tilfældet, er det da den meget ærede Finantsministers Mening, at der kan finde Udgifter Sted, henhørende til Armeen, hvad enten det nu er med Hensyn til dens Personale, dens Materiel eller hvilkensomhelst anden Udgiftspost, som kunne afholdes af andre Indtagter end dem, der komme fra det egentlige Danmark, og at der da ikke behøver at optages Noget derom i de Regnskaber, som blive at fremlægge, eller med andre Ord, at der kan bestrides Udgifter, som vedkomme Armeen for Slesvigs og Danmarks Vedkommende, uden at der derfor behøver at aflægges Regnskab for den danske Rigsdag. Saaledes troer jeg, at Spørgsmaalet tydeligst og simplest fremtræder.

Finantsministeren: Til dette Spørgsmaal skal jeg svare, at det berøer paa disse Udgifters Bessaffenhed, hvorledes der dermed skal forholdes. Hvis det er Udgifter, der maa betragtes som Tillæg til nogen af de Udgiftscontier, der findes i den paagældende Paragraph i Finantsloven, saa udfordres der en Tillægsbevilling eller en Decharge. Er det ikke Tilfældet, saa udfordres det ikke.

Rirck: Det er blot i Anledning af det

ærede Udvalgs sidste Indstilling, at jeg skulde tillade mig et Par Ord. Efterat Udvalget nemlig har anbefalet Thinget at vedtage Forslaget til Finantsloven for 1852—53, som det er vedtaget i det andet Thing, indstiller det dog, at der foretages nogle Rettelser. Det er et Par Regningsfeil; den ene angaaer kun 16 Rbd. 92 Sk., og med Hensyn til den anden, en Sum paa 400 Rbd., er det tvivlsomt, hvorfra det stammer, at den ikke er anført. Disse to mindre betydelige Feil synes at være af en saadan Bessaffenhed, at de ikke egne sig til af den Grund at tilbageføre Forslaget.

Formanden: Jeg turde maastee blot gjøre opmærksom paa, at, er der Noget, der ikke skulde egne sig til at komme for under denne første Behandling, saa er det netop saadanne to enkelte specielle af Udvalget udhævede Ændringer, som jo navnlig ville blive Gjensstand for Sagens anden Behandling. Den ærede Taler vil dog sikkert ikke begrunde noget Ændringsforslag ved at omtale disse to Punkter.

Rirck: Jo, det er et Ændringsforslag, jeg agter at stille til anden Behandling, forudsat, at ikke Udvalget, foranlediget ved det, jeg her udtaler, giver en Erklæring om, at det selv vil søge sit Forslag rettet ved Sagens anden Behandling.

Formanden: Ja, naar den ærede Landstingsmands Ættringer sigte til at begrunde et Ændringsforslag, ere de jo berettigede her.

Rirck: Ja, jeg troede, at jeg netop ved Sagens første Behandling burde ytre mig for at være berettiget til ved Sagens anden Behandling at stille et Ændringsforslag. Det forekommer mig, at den Omstændighed, at der er indløbet disse to mindre betydelige Feil, ikke bør bevirke, at Sagen skulde gaae tilbage til det andet Thing; thi det vil altid give et